

CHƯƠNG XV: SỰ TRẢ THÙ CỦA YÊU TINH

Sáng sớm hôm sau, trước khi hai đứa kia thức dậy, Harry đã rời khỏi lều, đi lòng vòng khu rừng xung quanh để tìm cái cây già nua, lăm lè, lăm mầu lăm cành nhất mà nó có thể nhìn thấy. Dưới bóng tối của tán cây ấy, Harry chôn con mắt của thầy Moody và đánh dấu lại bằng cách dùng đũa phép khắc một cây thánh giá nhỏ lên vỏ cây. Không quá nhiều, nhưng nó cảm thấy như vậy thầy Moody sẽ thấy dễ chịu hơn là để con mắt thầy bị kẹt mãi sau cánh cửa của mộ Dolores Umbridge. Xong xuôi nó quay trở về căn lều, chờ cho bọn bạn ngủ dậy và bàn với tụi nó những việc tiếp theo phải làm.

Harry và Hermione cho rằng tốt nhất là không lưu lại quá lâu ở một địa điểm và Ron đồng ý, với điều kiện duy nhất là bước di chuyển tiếp theo của chúng phải đến gần tầm với của một chiếc sandwich kẹp thịt. Vì vậy Hermione tẩy hết những bùa ngải mà cô nàng đã cài khắp vạt rừng trong khi Harry và Ron tẩy hết đám tàn tích còn trên mặt đất có thể làm lộ việc bọn nó đã cắm trại ở đây. Rồi mấy đứa dọn đồ tới con đường vắng cách xa trung tâm một thị trấn buồn bán nhỏ.

Sau khi tụi nó dựng xong lều trên một bãi um tùm những cây bụi nhỏ và bao khu vực lại bằng nhiều bùa phép bảo vệ, Harry choàng áo khoác tàng hình rồi liều ra ngoài để đi tìm lương thực. Dĩ nhiên đó là ý tưởng đột xuất chứ không hề được nó lên kế hoạch từ đầu. Khi nó vừa vào được trong thị trấn thì bỗng xuất hiện một màn sương giá từ trên trời tới, đi kèm cơn ớn lạnh bất thường, một bóng tối đột ngột bao phủ cả bầu trời khiến nó đứng chết chân.

“Nhưng cậu có thể gọi ra một vị thần hộ mệnh mạnh mẽ kia mà!” Ron cự lại ngay khi thấy Harry trở về căn lều tay không, thở dốc và hệt hơi kêu lên được đúng một tiếng: giám ngục.

“Mình không thể...tạo ra”, nó thở hổn hển, gập người vì cơn đau xóc ở hông. “Nó không tới...”

Bộ mặt sững sốt và tràn trề thất vọng của hai đứa kia làm Harry tự thấy ngượng ngùng. Những kinh nghiệm gần như là ác mộng mỗi khi bọn giám ngục lướt đến với khoảng cách quá gần và sự cảm nhận một cái lạnh thấm sâu khiến nó thấy như ngưng thở, rồi cả những âm thanh gào thét vang vọng trong đầu, tất cả những thứ ấy làm nó không còn đủ sức để tự bảo vệ. Chúng tước đi hết khả năng tự kiểm soát của Harry. Nó chỉ còn biết chạy, chạy thực mạng, chạy xa ra khỏi những tên giám ngục không có tròng mắt đang trườn vào giữa những cư dân Muggles, những người không thể thấy chúng, nhưng lại cảm thấy được một nỗi tuyệt vọng vô hình chúng tạo ra ở bất kỳ nơi đâu chúng tới.

“Tổng kết lại, chúng ta vẫn không có thức ăn.”

“Im đi, Ron,” Hermione nạt. “Harry, chuyện gì đã xảy ra? Tại sao cậu lại nghĩ mình không thể gọi ra Thần hộ mệnh? Hôm qua cậu đã biến ra nó thật hoàn hảo cơ mà!”

“Mình không biết.”

Nó ngồi lún xuống một trong những cái ghế bành cũ kỹ của lão Perkin, cảm thấy xấu hổ hơn bao giờ hết. Nó sợ có gì đó không ổn ở bên trong nó. Ngày hôm qua dường như đã xa

lắm rồi: Ngày hôm nay, một lần nữa nó lại là thằng bé 13 tuổi, đứa duy nhất ngất lịm đi trên chuyến tàu tốc hành Hogwarts.

Ron đá cái chân ghế.

“Cái gì?”, nó hằm hè Hermione. “Mình đang chết đói! Tất cả những gì mình được ném kể từ lúc chảy nửa số máu tới quắt queo chỉ là một đôi nắm dù!”

“Thì cậu cứ đi đi rồi chiến đấu với bọn giám ngục ấy”, Harry châm biếm.

“Mình sẽ đi, nhưng tay mình đang trong một mớ băng bó, nếu như cậu không nhìn ra!”

“Nó tiện đấy.”

“Nói như vậy là ý....?”

“Đúng rồi rồi!” Hermione reo lên, đập tay lên trán làm hai đứa kia giật mình im thin thít. “Harry, đưa mình cái dây chuyền! Nhanh lên,” cô bé giục rồi, búng ngón tay cái tách khi thấy Harry ngậy ra, “Cái Horcrux, Harry, cậu vẫn đeo nó kìa!”

Cô bé chìa tay ra khi Harry tháo cái dây chuyền ra khỏi cổ. Vào giây phút tách được sợi dây ra khỏi làn da, nó chợt cảm thấy tự do và nhẹ bẫng lạ thường. Trước khi 2 cảm xúc tuyệt vời ấy kịp tan đi, thậm chí nó còn không hề nhận ra cái ướm lạnh và cơn đói hành hạ khiến dạ dày nó co bóp dữ dội.

“Ổn hơn rồi chứ?” Hermione hỏi.

“Ờ, rất nhiều!”

“Harry,” cô bé nói, cúi thấp xuống đối diện Harry và dùng giọng điệu mà Harry liên tưởng tới cái cách người ta viếng thăm người đang ốm nặng, “Liệu cậu có cho rằng mình đang bị ám?”

“Cái gì? Không!”, nó trả lời một cách tự vệ, “Mình nhớ rõ mọi việc mình làm trong khi mình vẫn đeo nó mà. Nếu như mình bị ám, mình sẽ không thể nhớ được mình đã làm gì đúng không? Ginny từng nói rằng hồi đó có những khoảng thời gian con bé không thể nhớ nổi bản thân đã làm gì.”

“Hmm,” Hermione nói, nhìn xuống cái dây chuyền nặng chịch, “Chắc chúng mình không nên đeo nó, có thể để nó ở trong lồng.”

“Tụi mình sẽ không đi khắp nơi và mặc cho cái Horcrux nằm đây đó lung tung”, Harry tuyên bố rành rọt. “Ta có thể mất nó, nếu nó bị ăn trộm...”

“Thôi được, thôi được,” Hermione nói, vòng sợi dây quanh cổ rồi cho vào trong áo. “Nhưng tụi mình sẽ thay phiên nhau đeo nó, làm vậy không ai phải giữ nó quá lâu.”

“Tuyệt”, Ron cau kỉnh, “chúng ta bỏ qua chuyện đó được không, tới chuyện đi kiếm thức ăn rồi chứ?”

“Tốt thôi, nhưng bọn mình sẽ đi nơi khác để tìm,” Hermione nói, liếc thoáng qua Harry. “Chẳng có lý gì để tiếp tục ở nơi mà bọn giám ngục đang sục sạo khắp nơi.”

Cuối cùng bọn nó dừng trại qua đêm trên cánh đồng xa xôi thuộc về một trang trại cô quạnh. Ở đó chúng xoay sở được mấy quả trứng cùng chút bánh mỳ.

“Nó không phải đồ ăn trộm, phải không?” Hermione hỏi bồn chồn khi tụi nó ăn ngẫu nhiên trứng bác với bánh mỳ. “Không phải trộm, nếu mình để lại tiền dưới ổ gà mái?”

Ron phồng mang trợn má vừa nhai vừa nói, “Er-my-nee, ‘ùng lo wá. ‘Oải mái!”

Và, rõ là dễ dàng thoải mái hơn khi tụi nó đã sung sướng ăn no đủ. Cuộc cãi vã về bọn giám ngục cũng nhanh chóng rơi vào quên lãng trong những tiếng cười đêm hôm đó và Harry cảm thấy vui vẻ, thậm chí là tràn trề hy vọng, lần đầu tiên trong ba đêm thức.

Đó là lần đầu tiên mấy đứa đối diện với sự thật: dạ dày đầy thì tinh thần phấn chấn, dạ dày rỗng thì vừa sầu vừa cáu lung tung. Harry ít bị bất ngờ bởi điều này hơn bởi nó từng phải chịu đựng những thời kỳ kém ăn ở nhà Dursley. Hermione có lý do hợp lý để thấy buồn bã trong những đêm này, khi mà tụi nó không tìm được gì ngoài mấy quả mọng và bánh bích quy ỉu. Khả năng nhận ra của cô bé kém đi nhưng những lúc im lặng thì lại lỳ hơn. Ron, dù thế nào, vốn quen với ba bữa ăn ngon một ngày, ưu đãi từ mẹ hay từ những con gia tinh trường Hogwarts, nên khi bị đói thì đâm ra cáu bẳn và ngang ngược. Kể khi nào tình trạng thiếu thức ăn trùng ngay phiên Ron phải đeo cái Horcrux là nó lại tỏ ra cực khó chịu.

“Đi đâu tiếp?” là điệp khúc quen thuộc của nó. Nó có vẻ không đưa ra được bất kỳ ý kiến riêng nào nhưng luôn tin tưởng Harry và Hermione sẽ vạch ra được những kế hoạch trong lúc nó ngồi nghiền ngẫm về nguồn cung cấp thức ăn ít ỏi. Như niềm tin của Ron, Harry và Hermione dành hết những thời giờ vô ích để cố gắng lựa chọn địa điểm nào có khả năng tìm thấy những Horcrux khác và cách nào để tiêu diệt cái Horcrux mà chúng có. Những cuộc thảo luận ngày càng lặp đi lặp lại nhiều bởi chúng không có thêm được thông tin gì mới.

Vì cụ Dumbledore đã từng nói với Harry rằng cụ tin Voldemort sẽ cất giấu những Horcrux ở nơi nào quan trọng với hắn nên bọn nó cứ nhai đi nhai lại, như một kiểu kinh cầu nguyện thê lương, tất cả những chỗ mà nó biết Voldemort đã từng sống hay từng viếng thăm. Trại mồ cô nơi mà hắn được sinh ra và nuôi lớn; Hogwarts, nơi hắn được đào tạo; tiệm Borgin and Burks, nơi hắn làm việc ngay sau khi tốt nghiệp; sau đó là Abania, nơi hắn tới trong những ngày tháng tha hương: Các địa điểm giúp chúng đặt cơ sở cho những suy đoán của mình.

“Nào mình cùng đi Albania. Không nên bỏ quá một buổi chiều để tìm kiếm trên cả nước Anh này,” Ron mĩa mai.

“Chẳng có gì ở đó hết. Hắn đã tạo xong năm trong số những Horcrux trước khi sống lưu vong và cụ Dumbledore tin chắc con rắn là cái thứ sáu,” Hermione nói. “Tụi mình biết con rắn không ở Albania, nó luôn ở cùng Vol...”

“Có phải mình từng nói cậu đừng dùng từ đó?”

“Tốt thôi! Con rắn luôn ở cùng với Kẻ-Mà-Ai-Cũng-Biết-Là-Ai-Đấy... vui chưa?”

“Không hẳn,”

“Mình không nghĩ là hắc giấu bất kỳ thứ gì ở Borgin and Burkes,” Harry nhắc lại điểm mà nó đã đề cập tới rất nhiều lần trước đây đơn giản để phá vỡ sự yên lặng khó chịu. “Borgin and Burke là chuyên gia về những đồ vật hắc ám, họ sẽ nhận ra ngay một Horcrux.”

Ron ngoác mồm ngáp đều. Kiềm chế nổi thôi thúc mạnh mẽ muốn ném vào Ron cái gì đó, Harry nói lại: “Mình vẫn đoán hắc đã giấu gì đó ở Hogwarts”

Hermione thở dài. “Nhưng cụ Dumbledore đã phải tìm thấy nó rồi, Harry à!”

Harry nhắc lại lý lẽ mà nó tiếp tục đưa ra để ủng hộ giả thiết.

“Cụ Dumbledore nói trước mình rằng cụ chưa bao giờ nghĩ cụ biết mọi bí mật của Hogwart. Mình vẫn nói với các cậu, nếu như có một nơi mà Vol...”

“Oii!”

“Kẻ-Mà-Ai-Cũng-Biết-Là-Ai-Đấy vậy!” Harry quát, sự cáu tiết vượt quá khả năng chịu đựng của nó. “Nếu có một nơi thực sự quan trọng với Kẻ-mà-ai-cũng-biết là ai đấy thì đó là Hogwarts!”

“Ôi, thôi nào,” Ron nhạo báng. “Trường học của hắc?”

“Phải, trường học của hắc! Đó là ngôi nhà thực sự đầu tiên của hắc, ở nơi mà hắc là đặc biệt, là tất cả đối với hắc, và thậm chí sau khi hắc đã rời đi...”

“Đấy là Kẻ-Mà-Ai-Cũng-Biết-Là-Ai-Đấy chúng ta đang nói đến phải không? Không phải cậu à?” Ron dò xét. Nó đang giật mạnh sợi dây của Horcrux đeo quanh cổ. Harry thấy trời khao khát muốn lao ra chộp lấy và bóp cổ Ron.

“Cậu nói với tui mình Kẻ-Mà-Ai-Cũng-Biết-Là-Ai-Đấy đã đề nghị cụ Dumbledore cho hắc một công việc sau khi hắc rời trường,” Hermione nói.

“Đúng thế,” Harry đáp.

“Và cụ Dumbledore nghĩ hắc chỉ muốn quay lại để cố gắng tìm kiếm thứ gì đó, có thể là đồ vật của một nhà sáng lập khác, để tạo ra một Horcrux?”

“Uh,” Harry nói.

“Nhưng hắc không được nhận công việc đó, phải không?” Hermione nói. “Như vậy hắc không bao giờ có cơ hội để tìm thấy một đồ vật của nhà sáng lập ở đó và giấu nó trong trường!”

“Đồng ý, vậy..” Harry nói, chịu thất bại. “Quên Hogwarts đi.”

Không có một sự chỉ dẫn nào khác, chúng đi tới London, trốn dưới lớp áo khoác tàng hình, tìm kiếm ở trại trẻ mồ côi, nơi mà Voldemort từng lớn lên. Hermione trộm được từ thư viện những ghi chép cho thấy địa danh này đã bị phá hủy rất nhiều năm trước đây. Tụi nó lại lần theo địa chỉ và thấy một khối nhà lớn dành làm văn phòng.

“Chúng mình có thể thử đào xuống móng của nó?” Hermione gợi ý không thật tâm cho lắm.

“Hắn sẽ không giấu một Horcrux ở đây,” Harry nói. Nó biết ngay từ đầu là thế. Trại mồ côi là nơi hắn quyết tâm thoát khỏi; hắn sẽ không bao giờ cất giấu một phần linh hồn mình ở đây. Cụ Dumbledore từng chỉ cho Harry thấy Voldemort theo đuổi những mục tiêu có quyền uy hay thần bí; góc tối xám xịt này của London khác xa so với những gì ta có thể tưởng tượng về Hogwarts, về Bộ pháp thuật hay về những toà nhà kiểu Gringotts, ngân hàng phù thuỷ, với những cánh cửa mạ vàng và sàn lát cẩm thạch.

Thậm chí không với một ý tưởng mới mẻ nào, chúng vẫn tiếp tục di chuyển qua miền đồng quê, mỗi đêm dừng lều ở một nơi khác nhau để giữ an toàn. Sáng nào chúng cũng rà lại để chắc chắn mình không bỏ lại manh mối nào, rồi lên đường kiếm một chốn vắng vẻ, hẻo lánh, độn thổ bằng qua nhiều khu rừng hơn, qua những vách đá âm u, tới những cánh đồng hoang màu tía, những thối núi tung bùng hoa kim tước, thậm chí có lần là một vịnh kín đáo trải đầy đá cuội. Cứ mỗi mười hai tiếng, tụi nó lại thay phiên nhau mang cái Horcrux, giống như thể mấy đứa đang chơi trò truyền đồ vật vòng quanh, lúc nào cũng lo ngay ngáy âm nhạc dừng lại đúng lượt mình, vì phần thưởng cho tụi nó là mười hai tiếng của nỗi sợ hãi và lo âu tăng vọt.

(chú thích: trò chơi truyền cái gói: nhiều người xếp thành vòng tròn, truyền tay một cái gói nhỏ, trong gia điệu của một bản nhạc. Nhạc dừng ở lượt của người nào, người đấy được nhận phần thưởng trong cái gói đó. -Johnny)

Vết sẹo của Harry vẫn đau dai dẳng. Nó càng đau nhiều hơn, Harry để ý, mỗi khi Harry phải đeo cái Horcrux. Thỉnh thoảng nó không ngăn nổi mình phản ứng lại với những cơn đau.

“Cái gì? Cậu nhìn thấy cái gì?” Ron hỏi gặng, bất kỳ khi nào nó để ý thấy Harry nhăn nhó.

“Một khuôn mặt,” Harry nói khẽ, lần nào cũng thế. “Vẫn là khuôn mặt đó. Kẻ đã cướp đồ của Gregorovitch.”

Và rồi Ron lại quay đi, chẳng cố công che giấu nỗi thất vọng. Harry thừa biết Ron mong mỗi nó hướng về phía những tin tức từ gia đình Weasley hay từ những thành viên còn lại trong Hội phượng hoàng. Nhưng xét cho cùng, Harry không phải cái ăng ten vô tuyến, nó chỉ nhìn được những gì Voldemort nghĩ đến tại thời điểm đó, chứ không thể chuyển kênh về bất kỳ thứ gì nó thích. Có vẻ như Voldemort đã nhìn chăm chú không dứt mắt vào chàng trai lạ với khuôn mặt vui vẻ kia, mà Harry biết rõ là Voldemort cũng chẳng biết hơn nó là mấy về tên tuổi và vị trí của anh ta. Từ hồi cái sẹo cứ liên tục đau như thiêu đốt và hình ảnh chàng trai tóc vàng hoe vui vẻ trôi nổi như trên người tồn tại trong ký ức nó, Harry đã học được cách chế ngự bất kỳ dấu hiệu nào của sự tổn thương hay bức bối khi hai đứa kia không tỏ thái độ gì khác ngoài sự sốt ruột mỗi lần nó đề cập tới tên cướp. Nó hoàn toàn không trách được chúng, chúng đã quá nản việc trông mong vào những Horcrux.

Khi mà từng ngày dần trôi qua thành nhiều tuần, Harry bắt đầu nghi ngờ rằng Hermione và Ron đã có những cuộc nói chuyện đằng sau lưng về nó. Vài lần bọn nó đột ngột dừng nói chuyện khi Harry bước vào trong lều, và 2 lần khi nó tình cờ nhìn sang thấy bọn nó đang hội ý to nhỏ phía xa xa, chụm đầu vào nhau và thảo luận nhanh; cả 2 lần chúng đều im bất khi phát hiện ra Harry đang nhìn hướng về mình và vội vã tỏ ra đang bận đi lượm củi hay kiếm nước.

Harry không ngăn nổi mình nghi ngờ rằng bọn chúng có lẽ đã đồng ý với nhau đi tiếp chuyển đi mà giờ đây chỉ như một chuyến ngao du vô phương, vô vị bởi chúng nghĩ Harry còn có một kế hoạch bí mật để kể cho bọn nó biết đúng lúc. Ron chẳng thèm giấu diếm tâm trạng tẻ nhạt, và Harry bắt đầu sợ rằng Hermione cũng thấy thất vọng vì sự lãnh đạo tồi tệ của nó. Trong cơn tuyệt vọng, nó vất óc nghĩ tới những vị trí xa hơn có thể cất giấu Horcrux; nhưng loé lên trong đầu nó quanh đi quẩn lại chỉ là Hogwarts, và vì không đứa nào trong 2 đứa kia nghĩ giống nó nên nó đành thôi nghi ngờ điều đó.

Khi tụi nó đi tới vùng thôn quê cũng là lúc mùa thu cuộn mình ngang qua đó. Tụi nó cắm trại trên mặt đất đầy lá vàng rơi. Màn sương từ bọn giám ngục biến ra hoà vào lớp sương phủ dày của thiên nhiên; mưa với gió làm tăng phần trắc trở. Thực tế thì khả năng nhận biết nắm ăn được ngày càng tiến bộ của Hermione cũng không bù nổi nỗi buồn bị cô lập, thiếu bạn đồng hành, hay mù thông tin về cuộc chiến chống lại Voldemort của tụi nó.

"Mẹ mình," Ron nói trong đêm, như thể bọn nó đang ngồi trong lều bên bờ sông xứ Wales, "có thể lôi ra nhiều đồ ăn ngon từ thình không."

Nó đâm chiêu chọc chọc miếng cá bị đốt quá lửa cháy thành than trong cái đĩa của mình. Harry tự động liếc xuống cổ của Ron và nhìn, như nó mong đợi, chuỗi Horcrux đang lấp lánh sáng. Nó gắng gượng đi nổi thôi thúc được nguyên rửa Ron, thái độ của cậu ta sẽ tiến bộ hơn khi bỏ được cái dây chuyền ra.

"Mẹ cậu không thể biến ra thức ăn từ không khí," Hermione nói, "không ai được quyền. Thức ăn là điều khoản đầu tiên trong năm điều Cấm cản bản theo luật của Gamp về Thuật Biến-"

"Ồ, cậu nói được tiếng Anh mà, phải chứ?" Ron nói, cậy con cá ra khỏi răng.

"Không thể hoá phép đồ ăn ra từ nơi không có gì hết! Cậu có thể triệu tập nó từ xó nào mà cậu biết, thay đổi hình dạng nó, làm tăng số lượng lên nếu cậu có vài..."

"Vậy đừng nghĩ tới việc làm tăng số lượng cái này, nó tởm quá" Ron nói.

"Harry bắt con cá và mình đã cố hết sức với nó! Phải lưu ý cậu, mình luôn là người duy nhất phải chuẩn bị thức ăn, bởi vì mình là con gái, mình tin là như vậy!"

"Không, bởi vì cậu được tin là người dùng phép giỏi nhất!" Ron đáp ngay lập tức.

Hermione nhảy dựng lên, một xiên cá nướng cháy rơi khỏi đĩa của cô bé xuống đất.

"Ngày mai cậu có thể tự làm công việc nấu nướng, Ron, cậu có thể đi tìm nguyên liệu và cố gắng và biến nó thành cái gì đó nuốt được, và mình sẽ ngồi đây và bẹo mặt mình và rên rỉ và mình có thể thấy cậu..."

"Im đi!," Harry nói, đứng bật dậy và nắm chặt cả hai tay. "Im ngay đi!"

Hermione nhìn như thể vừa bị xúc phạm.

"Làm thế nào cậu có thể về phía cậu ấy, cậu ta còn chưa từng nấu ăn..."

"Hermione, yên lặng, mình nghe có tiếng người!"

Nó khó nhọc dong tai lên nghe, vắn giơ cao tay, cảnh cáo bọn kia ngừng nói chuyện. Và rồi, chìm trong tiếng nước chảy dâng tràn của dòng sông tối đen bên cạnh chúng, Harry nghe thấy những giọng nói một lần nữa. Nó nhìn vào cái kính mách lẻo, nó không hề có động tĩnh.

“Cậu đã đặt thần chú ù lỗ tai quanh tụi mình rồi chứ?” nó thì thầm hỏi Hermione.

“Mình đặt tất cả rồi,” Hermione thì thào trả lời, “Ù lỗ tai, thần chú không-Muggle và thần chú tan ảo ảnh, tất cả. Họ không nên nghe thấy tụi mình, cho dù họ là ai chẳng nữa.”

Tiếng cọ xát nặng nề, cộng thêm âm thanh của lạo xạo những viên sỏi rơi và tiếng khô khốc của nhánh cây gãy cho chúng biết có vài người đang trèo xuống dốc, cái dốc dựng thẳng đứng xuống ngay chỗ tụi nó cắm trại. Cả ba rút đũa phép ra, chờ đợi. Bùa phép bọn chúng đã biến ra xung quanh lẽ ra phải có hiệu lực, trong khoảng thời gian bóng đêm chế ngự tuyệt đối, bảo vệ chúng khỏi sự chú ý của dân Muggle và những pháp sư phù thủy thường. Nếu kia là bọn tử thần thực tử, có khi đây sẽ là lần thử đầu tiên khả năng phòng vệ của tụi nó trước phép thuật hắc ám.

Những tiếng nói to dần nhưng không nghe được hơn là mấy khi nhóm đàn ông đi tới bờ sông. Harry ước chừng chỗ nó cách bọn nó hơn 20 bước chân, nhưng tiếng chảy ầm ầm như thác đổ của con sông khiến nó không dám chắc. Hermione vỗ lấy cái túi và bắt đầu lục lọi; vài giây sau cô nàng lôi ra ba cái bánh trướng nhĩ và quăng cho Harry, Ron mỗi đĩa một cái. Hai đĩa vội vàng gài vào tai đầu dây có màu trông màu thịt và thả cho đầu dây kia tuồn ra ngoài cửa lều.

Trong vài giây, Harry nghe thấy giọng một người đàn ông đang mệt lử.

“Chắc phải có vài con con cá hồi ở đây, hay anh vẫn nghĩ còn quá sớm cho mùa săn bắt? Accio Cá hồi!”

Thấy rõ có tiếng nước bắn tung toé và tiếng cá quẫy hòng chống lại bàn tay bắt nó. Ai đó lấm bầm tán thưởng. Harry ấn sâu cái bánh trướng nhĩ vào tai: Bỏ qua tiếng nước chảy róc rách, nó nghe được thêm vài giọng nói nữa, nhưng họ không dùng tiếng Anh hay bất kỳ thứ tiếng người nào mà nó biết. Thứ ngôn ngữ hỗn độn chói tai, một chuỗi huyền ảo, phát ra từ trong cuống họng, và có vẻ như có 2 người cùng nói, một phát âm chậm và trầm hơn giọng kia chút.

Ánh lửa nhảy múa trên tấm vải bạt của căn lều; những cái bóng cao lớn in trên vách lều. Mùi hấp dẫn của cá hồi nướng lan tỏa trong không khí từ phía bọn họ. Sau đó vang đến tiếng leng keng của dao nĩa và người đàn ông đầu tiên lại lên tiếng.

“Đây, Gripphook, Gornuk.”

“Yêu tinh” Hermione khẽ nói và Harry gật đầu.

“Cảm ơn”, những con yêu tinh đồng thanh đáp.

“VẬY, các anh trốn chạy bao lâu rồi?” một giọng nói êm dịu và thân thiện vang lên; Harry ngờ ngợ đã nghe giọng nói này ở đâu đó. Một giọng nói êm dịu và thân thiện vang lên từ

người đàn ông có cái bụng to tròn và khuôn mặt vui vẻ, Harry ngờ ngợ đã nghe giọng nói này ở đâu đó

“Sáu hay bảy tuần gì đó.. tôi quên rồi” người đàn ông mệt mỏi đáp. “Kết bạn với Griphook vào vài ngày đầu, không lâu sau thì nhập nhóm cùng với Gornuk. Thật tuyệt khi có bạn đồng hành. Có một khoảng im lặng nhường chỗ cho tiếng dao nĩa và những lon đồ hộp được nhặt lên và đặt xuống đất.

“Cái gì đã khiến anh rời đi thế, Ted?” người đàn ông tiếp tục.

“Vì biết rằng bọn chúng đang đến bắt tôi”, Ted nhẹ nhàng đáp lại, và ngay tức thì Harry biết người đó là ai: cha của cô Tonk. “Tuần trước khi nghe tin bọn tử thần thực tử đang ở đây, tôi quyết định tốt hơn hết là chạy trốn. Vì lòng tự trọng, tôi từ chối đăng ký như một Muggle, mọi người thấy đó, vì thế tôi biết vấn đề chỉ là thời gian mà thôi, thế nào rồi cũng phải rời đi. Vợ tôi không sao, cô ấy thuần chủng. Sau đó tôi gặp Dean ở đây, gì nhỉ, vài ngày trước, phải không con trai?”

“Vâng,” một giọng nói khác vang lên. Harry, Ron và Hermione trở mắt nhìn nhau, im lặng nhưng giữa chúng có một sự phấn khích. Chúng nhận ngay ra giọng của Dean Thomas, một người bạn cùng nhà Gryffindor.

“Gốc Muggle hả?” người đàn ông đầu tiên hỏi.

“Không chắc.” Dean nói “Cha bỏ mẹ con từ khi tôi còn nhỏ. Thế nhưng con không có bằng chứng nào chứng tỏ ông là một pháp sư.”

Im lặng một lúc, chỉ còn tiếng nhai, cho tới khi Ted lại lên tiếng

“Phải nói thế này, tôi rất ngạc nhiên khi tình cờ gặp anh, Dirk. Vui mừng, nhưng ngạc nhiên. Có lời đồn anh bị bắt.”

“Đã bị” Dirk nói. “Tôi trốn thoát khi đang bị áp giải nửa đường đến Azkaban. Vô hiệu hóa Dawlish, rồi chồm cây chổi của hắn. Dễ hơn anh tưởng đấy; Tôi không ngờ hắn lại tệ thế. Có lẽ đã bị ế. Nếu như vậy, tôi rất hân hạnh bắt tay kẻ nào làm điều đó, hẳn chắc chắn đã cứu mạng tôi.”

Lại một khoảng im lặng, chỉ có tiếng lửa nổ lép bép và tiếng sóng sông vỗ. Sau đó Ted nói “Vậy hai anh gặp nhau ở đâu? Tôi, à..., có một ấn tượng rằng toàn bộ yêu tinh đều phục vụ cho Kẻ-Mà-Ai-Cũng-Biết-Là-Ai-Đấy.”

“Anh đã có một ấn tượng sai lầm.” con yêu tinh có giọng nói cao hơn thốt lên. “Chúng tôi không ở phe nào cả. Đây là cuộc chiến tranh giữa những pháp sư.”

“Sau đó làm thế nào anh trốn được?”

“Tôi thấy rằng làm thế là khôn ngoan.” con yêu tinh có giọng trầm hơn nói. “Từ chối thứ mà tôi nhìn nhận như là một lời yêu cầu xác láo, tôi có thể thấy rõ sự an toàn của bản thân bị đe dọa.”

“Chúng yêu cầu các anh làm gì?” Ted hỏi.

“Những công việc hạ thấp đi phẩm giá của loài chúng tôi”, con yêu tinh đáp lại, giọng nói của nó có vẻ hung dữ và ít tính người hơn khi nó nói “Tôi không phải là gia tinh.”

“Còn anh thì sao, Griphook?”

“Lý do tương tự,” con yêu tinh giọng cao nói. “Gringotts không còn dưới sự kiểm soát của chúng tôi nữa. Tôi không công nhận sự cai trị của bất kì pháp sư nào.”

Nó thì thầm thêm một vài lời bằng ngôn ngữ Gobbledegook, và Gornuk phì cười. (Chú thích (ND) :

Gobbledegook (theo en.wikipedia.org): 1 thuật ngữ tiếng Anh dùng để miêu tả những ngôn ngữ nghe thì tưởng là một thứ tiếng nhưng thực chất là vô nghĩa. Đôi khi được dùng như biệt hiệu để gọi cho những người thốt ra âm thanh hay thứ tiếng khó hiểu. Cũng có khi có nghĩa là lối nói dài dòng theo nghi thức, nghề nghiệp hoặc kiểu nói ba hoa. Những người có thành kiến hơn thì dùng thuật ngữ này với ý chỉ cái gì đó đang bị ấn tượng bởi cách nói quá phức tạp, rắc rối. Gobbledegook không mang ý nghĩa như một thứ tiếng nước ngoài. Nó được quy cho những cách viết vốn đã lộn xộn hoặc những người không thể nói rành rọt, dễ hiểu.)

“Đùa gì thế?” Dean hỏi.

“Anh ấy nói,” Drik trả lời, “ có một số thứ mà pháp sư cũng không nhận ra.”

Mọi người im lặng

“Tôi không thấy.” Dean nói.

“Tôi đã có một sự trả thù nho nhỏ trước khi chuồn đi,” Griphook nói bằng tiếng Anh.

“Tốt đấy chú - ơ yêu tinh, tôi nên nói thế,” Ted nhanh chóng bổ sung “Tôi đoán anh bạn đã khóa tên Tử Thần Thực Tử vào một trương mục cũ kỹ bảo mật cao nào đó chẳng?”

“Nếu tôi làm, thanh kiếm sẽ không giúp được hắn thoát ra đâu,” Griphook trả lời.

Gornuk lại cười và ngay cả Dirk cũng cười thầm.

“Dean và tôi đã bỏ lỡ điều gì à?,” Ted nói.

“Vậy đó là Severus Snape, mặc dù hắn không biết,” Griphook nói và cả hai con yêu tinh đều ré những nụ cười hiểm độc. Trong căn lều Harry thở gấp trong sự phấn khích: Nó và Hermione nhìn nhau chằm chằm, căng tai lên nghe ngóng.

“Anh chưa nghe về điều đó à, Ted?” Drik hỏi, “Về những đứa trẻ đang cố đánh cắp thanh kiếm của Gryffindor ra khỏi văn phòng của Snape ở Hogwarts ấy?”

Tưởng như có dòng điện đánh xuyên qua Harry, từng dây thần kinh của nó đang rung lên bần bật khiến cho nó đứng như thể đã mọc rễ vậy.

“Chưa nghe một từ,” Ted nói. “Không phải trên tờ Nhật báo tiên tri à?”

“Không bao giờ,” Dirk cười lớn. “Anh Griphook đây cho tôi biết, anh ấy nghe được tin này từ Bill Weasley, một anh chàng làm ở nhà băng. Một trong số lũ trẻ đã cố lấy thanh kiếm là em gái Bill.”

Harry liếc qua Hermione và Ron, cả hai đứa nó đều túm lấy cái bánh trứng nhĩ như giữ nguồn sống của mình.

“Con bé và hai đứa bạn nữa đột nhập vào văn phòng của Snape và đập vỡ cái hộp kính, nơi mà hình như Snape đã để thanh kiếm. Hẳn bắt được bọn trẻ khi chúng đang lên mang thanh kiếm xuống cầu thang.”

“Ah, cầu Chúa phù hộ cho chúng, ” Ted nói. “Làm sao bọn nhóc lại nghĩ bọn chúng đủ khả năng dùng thanh kiếm để đâm Kê-Mà-Ai-Cũng-Biết-Là-Ai-Đấy hay Snape nhỉ?”

“Thế đấy, cho dù bọn nhóc muốn làm gì với thanh kiếm thì Snape cũng đã quyết định thanh kiếm không được an toàn ở nơi hắn đã để nó,” Drik nói. “Vài ngày sau, một lần nữa hắn nhận được chỉ thị tương tự từ Kê-Mà-Ai-Cũng-Biết-Là-Ai-Đấy, Tôi hình dung hắn đã gửi nó xuống lòng London vào Gringotts rồi.”

Lũ yêu tinh lại phá ra cười.

“Tôi vẫn không thấy điều gì đáng buồn cười ở đây cả,” Ted nói.

“Nó là đồ giả,” Griphook rít lên

“Thanh kiếm của Gryffindor!”

“Tất nhiên. Nó là một bản sao - một bản sao tuyệt vời, đồ thật - nhưng là đồ pháp sư-tạo. Bản gốc được rèn hàng thế kỷ trước bởi yêu tinh và đương nhiên sở hữu những phẩm chất đặc biệt chỉ có ở vũ khí yêu tinh tạo ra: Thanh kiếm thật của Gryffindor đang ở đâu chẳng nữa thì cũng không phải dưới hầm nhà băng Gringotts”

“Ra thế,” Ted nói. “Và tôi chắc anh không phiền để kể cho bọn Tử Thần Thực Tử về điều này?”

“Tôi thấy chẳng có lý do gì để gặp rắc rối với chúng về cái thông tin đó,” Griphook nói một cách tự mãn, bây giờ cả Ted và Dean cùng cười với Gornuk và Dirk.

Ở trong lều, Harry nhắm mắt lại, mong chờ ai đó hỏi câu hỏi mà nó cần được trả lời, và sau một phút mà kéo dài như mười phút, Dean cuối cùng cũng giúp Harry: xét cho cùng nó cũng từng là (Harry nhớ lại với một cú xóc nhẹ) bạn trai cũ của Ginny.

“Điều gì đã xảy ra với Ginny và những người khác? Mấy người đã cố trộm thanh kiếm ấy?”

“Ôi, bọn chúng bị phạt, một cách ác nghiệt,” Griphook nói thờ ơ

“Bọn trẻ không sao chứ ?” Ted hỏi vội. “Ý tôi là, gia đình Weasley không muốn thêm một đứa trẻ nào bị thương nữa, phải không?”

“Bọn chúng không phải chịu tổn thương nào nghiêm trọng, đó là cho đến khi tôi biết,” Griphook nói

“May cho chúng,” ông Ted nói. “Với thành tích giết người của Snape tôi nghĩ bọn chúng nên tự hào vì mình vẫn còn sống.”

“Anh tin câu chuyện đó, phải không,Ted?” Drik hỏi.”Anh tin rằng Snape đã giết Dumbledore?”

“Tất nhiên tôi tin,” Ted nói. “Anh không ngồi đây và chuẩn bị nói với tôi rằng anh không tin bất cứ điều gì Potter đã làm ?”

“Thời nay, thật khó để biết nên tin hay không tin điều gì,” Dirk lẩm bẩm.

“Cháu biết Harry Potter.” Dean nói. “Và cháu nghĩ rằng bạn ấy thật sự là – Người Được Chọn, hay bất kỳ thứ gì mọi người muốn gọi.”

“Đúng thế, rất nhiều người muốn tin vào điều đó, con trai.” Dirk nói, “bao gồm cả ta. Nhưng cậu ta đang ở đâu? Đang chạy trốn, như mọi việc có vẻ là thế. Và nếu chú mày nghĩ cậu ta biết bất kỳ điều gì hơn chúng ta, hay cậu ta được coi như bất kỳ điều gì đặc biệt, thì cậu ta nên ra ngoài đó và chiến đấu, tập hợp những lực lượng kháng chiến thay vì trốn tránh. Chú mày biết không, tở Tiên Tri đã có vài nhận xét khá hay về cậu ta...”

“Tở Tiên Tri ?” Ted chế giễu. “Anh đáng bị xỏ mũi nếu như anh tiếp tục đọc cái đồng rác rưởi đó, Dirk. Anh muốn sự thật, hãy đọc Kẻ Mách Lẻo.”

Thình lình vang lên hàng loạt tiếng nắc và nồn ọe, cộng thêm vào đó là những tiếng dầm lụng thùm thụp; căn cứ vào những âm thanh đó thì có vẻ như Dirk vừa mắc phải một khúc xương cá. Cuối cùng ông ta nói lấp bắp. “Kẻ Mách Lẻo? Cái đồng giả rách diên khùng của Xeno Lovegood ấy hả?”

“Dạo này nó không còn diên khùng đâu.” Ted nói. “Anh sẽ muốn xem qua nó đấy. Xeno cho in tất cả những gì mà tở Tiên Tri đang lờ đi, tất nhiên là không bàn tới những con Snorkacks sừng gầy ở số xuất bản gần đây. Phải mất bao lâu họ mới bắt giữ lão ấy có được nó, chủ tâm, tôi không biết. Nhưng Xeno tuyên bố, tại trang đầu của mỗi số xuất bản, rằng mọi pháp sư chống lại Kẻ-Mà-Ai-Cũng-Biết-Là-Ai-Đấy nên giúp đỡ Harry Potter- ưu thế số một của bọn họ lúc này.”

“Thật khó để giúp một cậu bé mà dường như đã tan biến khỏi Trái Đất,” Dirk nói.

“Nghe này, sự thật thì bọn chúng vẫn chưa tóm được cậu ấy vì nếu Harry bị tóm thì đã có cả một bản thông báo ăn mừng rồi,” Ted nói. “Tôi thấy vui khi nhận thấy vài điều từ cậu ấy; Đó là những gì mà chúng ta đang cố làm: sống tự do, có phải không?”

“Vâng, có lẽ như thế, nhưng anh đã bỏ sót một chi tiết ở đây,” Drik nói một cách nặng nề. “Với cả một Bộ pháp thuật và những kẻ thu thập thông tin đang theo đuôi cậu ta, tôi thấy cậu ta vẫn chưa bị bắt bấy giờ thôi. Thiết nghĩ ai dám nói rằng cậu ta không bị bắt và giết một cách bí mật ?”

“Ôi, đừng nói như thế, Drik,” Ted lẩm bẩm.

Có một khoảng im lặng dài được lấp đầy bởi những tiếng dao nĩa.Và khi bọn họ trò chuyện lại thì chủ đề lại xoay quanh việc họ có nên ngủ lại bên bờ sông hay trở vào rừng.

Nhận thấy rằng cây cột sẽ giúp nguy trang tốt hơn, họ dập tắt lửa, leo trở lại con dốc, tiếng chuyện trò nhỏ dần.

Harry, Ron và Hermione cuộn cái bàn chải trướng nhĩ lại. Lúc này chính Harry rất muốn phá vỡ sự im lặng thì giờ đây chỉ thốt lên được vài từ, “Ginny-Thanh kiếm-”

“Mình biết rồi!” Hermione nói.

Cô nàng lục lọi cái túi nhỏ xíu, lúc này nó đang được kẹp ngay dưới cánh tay phải của cô.

“Đây.....chúng ta có đây...” cô nói với hàm răng cắn chặt, và lôi ra một thứ gì đó nằm thật sâu trong chiếc túi. Một góc của khung tranh lỏng lẫ bắt đầu chậm chạp xuất hiện. Harry nhanh chóng quay ra giúp cô. Ngay khi chúng lấy được bức chân dung trống rỗng của cụ Phineas Nigellus ra khỏi cái túi, Hermione chỉ ngay cây đũa phép vào bức tranh, sẵn sàng để ếm bùa bất cứ lúc nào.

“Nếu có ai đó tráo thanh kiếm thật khi nó còn trong văn phòng của thầy Dumbledore,” cô nhấn mạnh, trong khi bọn chúng đặt bức chân dung tựa vào thành căn lều, “Cụ Phineas Nigellus ắt hẳn đã thấy chuyện gì xảy ra, ông ấy được treo ngay bên cạnh cái kệ !”

“Trừ khi ông ta ngủ quên.” Harry nói, nhưng vẫn nín thở khi Hermione quỳ trước cái khung tranh trống rỗng, chỉ đũa phép thẳng vào chính giữa tranh, thông giọng rồi cất lời:

“Ơ-Phineas ? Phineas Nigellus?”

Không có động tĩnh gì.

“Phineas Nigellus?” Hermione kêu lần nữa. “Giáo sư Black? Chúng cháu có thể nói chuyện với cụ được không? Làm ơn đi mà ?”

“Làm ơn luôn đồng nghĩa với giúp đỡ,” một giọng nói lạnh lẽo nghiêm khắc vang lên và Phineas Nigellus nhẹ nhàng đi vào chân dung của cụ. Ngay lập tức Hermione hét:

“Obscura!” (Bịt Mắt!)

Một dải bịt mắt đen xuất hiện trên đôi mắt sẫm màu, lanh lợi của cụ Phineas Nigellus, làm cho cụ đung đầu phải khung tranh và la lên đau đớn.

“Sao...sao mà tui bây dám.....dám?”

“Cháu rất lấy làm tiếc, Giáo sư Black, “Hermione nói, “nhưng đó là sự phòng ngừa cần thiết!”

“Tháo cái vật hôi hám thừa thãi này đi ngay! Ta nói là tháo nó ra! Bọn bây đang phá hoại một tác phẩm nghệ thuật tuyệt vời! Ta đang ở đâu ? Có chuyện gì đang xảy ra thế này?”

“Đừng bận tâm đến chúng con đang ở đâu.” Harry nói. Cụ Phineas Nigellus sững người lại và từ bỏ nỗ lực gỡ cái bịt mắt mới được vẽ thêm vào.

“Đây có thể là giọng nói của ngài Potter trốn chạy không nhĩ?”

“Có lẽ thế,” Harry nói, biết rõ điều đó sẽ giữ cho Phineas Nigellus thấy thích thú. “Chúng tôi có hai câu hỏi cho cụ - về thanh kiếm của Gryffindor.”

“À.” Phineas Nigellus nói, găng sức ngó nghiêng để thấy được Harry, “Đúng thế. Cái con bé ngốc nghếch đó đã hành động không khôn ngoan chút nào....”

“Đừng có nói về em tôi như thế,” Ron nói cộc lốc. Cụ Phineas Nigellus nhướn lông mày lên.

“Ai ở đó nữa thế?” cụ hỏi, xoay cái đầu từ phía này sang phía khác. “Ta không ưa mồm mép của cậu đâu ! Con bé và bạn của nó cực kỳ ngu xuẩn, trộm đồ của hiệu trưởng.”

“Bọn họ không trộm,” Harry nói. “Thanh kiếm không thuộc về Snape.”

“Nó thuộc về ngôi trường của Snape.” Phineas Nigellus. “Chính xác thì con bé nhà Weasley đã nhận được gì nào ? Nó đáng bị trừng phạt, giống như thằng ngố Longbottom và con bé Luna khùng!”

“Neville không ngố và Luna cũng không khùng!” Hermione nói.

“Ta đang ở đâu?” cụ Phineas Nigellus nhắc lại, lại bắt đầu vật lộn với cái khăn bịt mắt. “Bọn bay mang ta đến đâu đây? Sao phải chuyển ta ra khỏi căn nhà có các bậc tiền bối khác?”

“Đừng quan tâm chuyện đó nữa! Snape đã trừng phạt Ginny, Neville và Luna như thế nào?” Harry khẩn khoản hỏi.

“Giáo sư Snape gửi bọn chúng tới khu rừng cấm, làm vài việc cho đồ vụng về Hagrid.”

“Bác Hagrid không phải đồ vụng về!” Hermione rít lên.

“Chắc Snape tưởng đó là hình phạt,” Harry nói, “Ginny, Neville và Luna ắt hẳn có cả trận cười bể bụng với Hagrid. Khu rừng cấm... Họ đã từng đối mặt với nhiều điều tồi tệ hơn cả khu rừng cấm, làm như ghê lắm vậy!

Harry thở phào nhẹ nhõm; ít nhất thì nó cũng đã tưởng tượng ra những hình phạt khủng khiếp, như lời nguyên Tra Tấn.

“Những gì chúng cháu thực sự muốn biết, thưa giáo sư Black, đó là cuối cùng thì liệu có ai đó khác đã, uhm, lấy thanh kiếm đi? Có thể để đánh bóng hay...gì đó chẳng!”

Cụ Phineas Nigellus lại dừng cuộc vật lộn để giải thoát đôi mắt và cười khẩy.

“Gốc Muggle,” cụ nói, “Vũ khí yêu tinh-tạo thì không cần phải đánh bóng, con bé khờ dại. Bạc của yêu tinh sẽ đẩy xa những bụi bặm trần tục, chỉ hấp thụ những gì làm tăng sức mạnh cho chúng.”

“Đừng gọi Hermione là con bé khờ dại,” Harry nói.

“Ta mệt với cái trò cãi lếu của bọn bay rồi”, cụ Phineas Nigellus nói, “có lẽ đã tới lúc ta nên trở về văn phòng hiệu trưởng?”

Vẫn bị bịt mắt, cụ mò mẫm lần ra tới khung tranh, cố cảm nhận con đường giúp cụ thoát khỏi bức tranh và trở về khung tranh kia được đặt tại Hogwarts. Harry chột nẩy ra:

“Thầy Dumbledore! Ngài có thể đưa thầy Dumbledore tới chỗ chúng cháu được không?”

“Nhắc lại lần nữa nghe coi?” cụ Phineas Nigellus hỏi.

“Bức chân dung của cụ Dumbledore – thầy có thể đưa thầy ấy đi cùng, tới đây, đi vào bức chân dung của thầy?”

Cụ Phineas Nigellus quay mặt về phía phát ra tiếng của Harry.

“Hiển nhiên những kẻ gốc Muggle không phải là những kẻ duy nhất ngu ngốc. Bức chân dung của trường Hogwarts có thể đi thăm lẫn nhau, nhưng không thể đi ra khỏi phạm vi lâu đài. Thầy Dumbledore không thể tới đây cùng ta, và sau những gì ta được đối đãi hôm nay, cam đoan với các ngươi là ta sẽ không bao giờ làm cuộc viếng thăm thứ hai!”

Hơi ỉu xiu, Harry dõi theo bức hình cụ Phineas đang găng gáp đôi để rời được khỏi khung tranh.

“Giáo sư Black,” Hermione nói, “ngài có thể nói cho chúng cháu biết, làm ơn, lần cuối thanh kiếm được đưa ra khỏi hòm là khi nào? Ý cháu là trước cả khi Ginny lấy nó đi ấy?”

Cụ Phineas khịt mũi sốt ruột.

Ta tìm rằng lần cuối ta nhìn thấy thanh gươm của Gryffindor rời khỏi hòm là khi giáo sư Dumbledore dùng nó để đập vỡ một chiếc nhẫn.”

Hermione quay phắt sang nhìn Harry. Không đứa nào dám nói gì thêm trước cụ Phineas Nigellus khi cuối cùng cụ cũng xoay sở để tìm ra được vị trí chỗ đi ra.

“Vây, chúc các trò ngủ ngon,” cụ nói với một chút gắt gỏng và bắt đầu di chuyển ra khỏi khung cảnh. Khi cửa còn cái viền của vành mũ trong tranh thì Harry bỗng hét lên.

“Đợi đã! Có phải thầy đã nói cho Snape biết những gì thầy nhìn thấy?”

Cụ Phineas Negillus thò cái đầu bị bịt mắt trở lại khung tranh. “Giáo sư Snape có nhiều điều quan trọng trong đầu hơn là những điều lập dị của Albus Dumbledore. Tạm biệt, Potter!”

Và cứ như thế; cụ biến hẳn khỏi khung tranh, để lại phía sau là một cái nền tranh u ám

“Harry!” Hermione la lớn.

“Tớ biết!” Harry hét. Không kiềm chế được bản thân, nó dấn vào không khí : cú dấn mạnh hơn nó tưởng. Nó bước quanh căn liều, cảm giác như có thể vừa chạy một dặm: nó cũng chẳng thấy đói nữa. Hermione đang nhét bức chân dung của cụ Phineas Nigellus vào lại trong túi, sau khi gài kỹ lại cái móc, nó quăng cái túi qua một bên, khuôn mặt đầy phần khích.

“Thanh kiếm có thể tiêu diệt Horcruxes! Lưỡi kiếm yêu tinh-tạo chỉ hấp thụ những thứ làm tăng quyền năng của chúng- Harry, thanh kiếm đã thấm đầy chất độc của Tử Xà!”

“Và thầy Dumbledore không đưa nó cho tớ vì thầy vẫn cần nó, thầy cần dùng nó để phá hủy cái dây chuyền-”

“...và thầy chắc chắn biết rằng họ sẽ không để cho cậu có nó nếu như thầy đưa nó vào di chúc...”

“...vì thế thầy làm ra một bản sao...”

“...và thầy đã đặt cái giả vào cái hộp kính...”

“...thầy ấy để cái thật ở...đâu vậy?”

Chúng nhìn nhau chằm chằm : Harry cảm thấy câu trả lời đang treo lủng lẳng vô hình ở phía trước mặt, trên cao như trên người chúng. Tại sao thầy Dumbledore không kể cho nó? Hay thật ra thầy ấy đã kể cho Harry, nhưng lúc đó Harry không nhận ra?

“Nghĩ đi” Hermione thì thầm. “Nghĩ nào! Thầy có thể để thanh kiếm ở đâu nhỉ?”

“Không ở Hogwarts,” Harry nói, trong khi vẫn tiếp tục bước lòng vòng.

“Nơi nào đó ở Hogsmeade?” Hermione gợi ý.

“Lều Hét?” Harry nói. “Không có ai vào trong đó bao giờ.”

“Nhưng Snape biết cách vào trong, chẳng lẽ điều đó không phải là mạo hiểm?”

“Thầy Dumbledore tin tưởng Snape,” Harry nhắc nhở Hermione.

“Không đủ để kể cho hẳn nơi thầy ấy cất giấu thanh kiếm đâu.” Hermione nói.

“Cậu đúng đó!” Harry nói, và nó cảm thấy khá phấn khởi khi nghĩ rằng thầy Dumbledore đã giữ riêng một vài bí mật cho mình, nhưng nó lại đau đớn khi nghĩ về cái giá của lòng tin về Snape. “Hay vì thế thầy ấy đã giấu thanh kiếm ở một nơi nào đó thật xa Hogsmeade? Ron cậu có ý gì không? Ron?”

Harry nhìn quanh, sau một thoáng lúng túng nó nghĩ rằng Ron đã rời căn lều, và sau đó nó thấy Ron đang nằm trong bóng tối của chiếc giường tầng, nhìn vô cảm.

“Thôi nào cậu còn nhớ đến tụi này chứ?” nó nói

“Cái gì?”

Ron khịt khịt trong khi bò lên chiếc giường phía trên.

“Cả hai tiếp tục đi đi chứ, đừng để tớ làm ảnh hưởng đến sự vui vẻ của các cậu.”

Khá bối rối, Harry liếc nhìn Hermione để tìm kiếm sự giúp đỡ, nhưng cô bé cũng lắc đầu một cách bối rối giống hệt nó.

“Có vấn đề gì thế?” Harry hỏi.

“Vấn đề? Không có vấn đề gì cả,” Ron nói, vẫn quay lưng về phía Harry. “Dù sao đi nữa cũng chẳng liên quan tới cậu.”

Có tiếng lộp độp rơi trên tấm vải bạt. Mưa bắt đầu rơi.

“Rõ ràng cậu đang gặp vấn đề,” Harry nói. “Phun ra luôn đi chứ?”

Ron đu người xuống khỏi giường và ngồi dậy. Trông nó cực kì xấu xa, khác hẳn chính nó ngày thường.

“Được thôi, mình sẽ phun ra, đừng bắt mình phải thôi nghỉ ngơi và hạ lều vì có một vài thứ chết tiệt mà chúng ta cần tìm ra. Hãy thêm nó vào danh sách những món mà cậu không biết.”

“Tôi không biết?” Harry nhắc lại. “Tôi không biết?”

Đầm độp, đầm độp, đầm độp. Cơn mưa trở nên nặng hạt; nó rơi lộp độp trên bờ sông trái đầy lá, tràn về phía dòng sông đang chảy róc rách. Nỗi nghi ngại làm tắt ngấm niềm hoan của Harry; Ron đang nói chính xác những gì mà nó tin, nó sợ rằng Ron đang nghĩ đến.

“Nó không giống như tôi đang sống khoảng thời gian của đời mình ở đây,” Ron nói, “cậu biết đó, với cánh tay bị hư và không gì để ăn được và cái móng dít thì ngày ngày bị đóng băng. Tôi chỉ hy vọng sau những tuần lễ chạy lòng vòng, chúng ra lẽ ra đã đạt được cái gì đó.”

“Ron,” Hermione nói, nhưng nói nhỏ tới mức Ron không thể giả vờ là mình nghe được điều gì trong tiếng mưa rơi ầm ầm như trống gỗ dồn dập đánh vào căn lều.

“Mình nghĩ cậu biết cậu gia nhập nhóm để làm gì chứ,” Harry nói.

“Phải, tôi cũng tưởng là như thế.”

“Vậy phần nào của nó không sống theo lý tưởng của cậu?” Harry hỏi. Sự tức giận bắt đầu tràn vào trong lời cãi của nó. “Hay cậu tưởng chúng ta sẽ được ở trong khách sạn 5 sao? Mỗi ngày tìm ra một Horcrux? Hay cậu nghĩ chúng mình sẽ được về với mẹ vào lễ giáng sinh?”

“Chúng tôi cứ tưởng cậu biết mình đang làm gì!” Ron hét lên, đứng bật dậy, và câu nói của nó đối với Harry thì như một con dao sắc lẹm. “Chúng tôi cứ nghĩ thầy Dumbledore đã nói cho cậu biết những gì cần làm, chúng tôi tưởng cậu có một kế hoạch thực sự!”

“Ron!” Hermione nói, lần này giọng cô bé nghe rõ thậm chí trong cả tiếng sấm sét nổ đi đùng, nhưng Ron vẫn lờ cô bé đi.

“À, xin lỗi đã khiến cậu thất vọng,” Harry nói, cố dùng giọng bình tĩnh hơn dù thực tình nó cảm thấy thật giả dối và không đáng. Mình đã thắng thần với cậu ngay từ đầu. Mình nói cho cậu tất cả những gì cụ Dumbledore nói cho mình biết. Và trong trường hợp cậu quên mất, nhắc lại là chúng ta đã tìm ra một Horcrux...”

“Ờ, và chúng ta đã gần như bỏ nó đi khi mải mê đi kiếm những cái còn lại, thực tế là không lần ra tí nào thì có!”

“Cởi cái Horcrux ra đi Ron,” Hermine nói, giọng cô bé nghe cao hơn thường lệ. “Làm ơn cởi nó ra đi. Cậu sẽ không bao giờ nói chuyện như vậy nếu không phải đeo nó suốt cả ngày.”

“Ờ, cậu ta sẽ không như vậy,” Harry nói, nhưng nó không muốn biện hộ cho hành động của Ron. “Không lẽ cậu không nghĩ rằng tôi cũng phải chú ý tới những lời thì thầm của các cậu đằng sau lưng mình? Không nghĩ rằng tôi cũng phải đoán ra là các cậu đang nghĩ những thứ vớ vẩn này sao?”

“Harry, tội mình không...”

“Đừng nói dối!” Ron phóng qua nhìn Hermione. “Cậu cũng nói, cậu cũng nói rằng cậu thấy thất vọng, rằng cậu không chắc hẳn có biết mình tiếp tục phải làm gì hơn là...”

“Mình không nói như thế...Harry, mình không hề!” cô bé hét lên.

Mưa vẫn xối xả đổ trên mái lều, nước mắt đổ xuống khuôn mặt của Hermione và sự kích động của mấy phút trước giờ đã biến mất như thể nó chưa từng xảy ra, con nổi nóng ngẩn ngui bùng lên và bị dập tắt, bỏ lại tất cả bóng tối, lạnh lẽo, ướt giá. Thanh kiếm của nhà Gryffindor đã được giấu đi và chúng không biết ở đâu cả. Chúng là ba đứa thiếu niên lang thang và ở trong một túp lều mà thành công duy nhất là vẫn chưa chết.

“Vậy cậu vẫn ở đây làm gì thế?” Harry hỏi Ron.

“Tôi còn không biết nữa là”-Ron nói.

“Vậy cậu về nhà đi”, Harry nói.

“Phải, có khi” Ron hét lên, và tiến tới gần Harry thêm một vài bước. Harry không hề lùi lại, “Cậu không nghe họ nói gì về em gái tôi sao? và cậu không thêm để ý một cục phân nào về nó, phải không? Chỉ mới đây tại cánh rừng cấm đó thôi, Harry, giờ đây mình đã đối mặt với một Potter hạ cấp hơn trước, người đã không quan tâm điều gì xảy ra với con bé ở đó, phải, tôi ngán, những con nhện khổng lồ và những thứ nào trôi lênh phênh” (trong tập 5 - Johnny)

“Tôi chỉ nói rằng-con bé đã ở với những người khác, và họ đã ở cùng với Hagrid”

“Uh, tôi hiểu rồi, cậu không quan tâm. Còn về những thành viên trong gia đình của tôi, nhà Weasleys không cần phải thêm một đứa trẻ nữa bị thương. Cậu nghe gì không thế”

“Uhm, mình...”

“Dù thế, nó nghĩa là gì cũng chẳng phiền tới cậu, phải không?”

“Ron!”, Hermione lên tiếng, chen mình vào giữa 2 người.”Mình không nghĩ điều đó có nghĩa cái gì đó mới xảy ra, bất kể điều gì mà chúng ta không biết, nghĩ đi Ron, Bill đã bị cào tả tơi, rất nhiều người đã nhận thấy George giờ đã mất một tai, và cậu thì có thể chết vì bệnh spattergroit, tớ chắc đấy là điều mà ông ta muốn nói...”

“Ồ, cậu chắc chứ hả? Phải, tớ sẽ không làm phiền bản thân tớ về họ đâu. Tất cả quá ổn với cậu rồi phải không, với ba mẹ cậu đang ở một nơi thật an toàn ngoài cuộc”

“Bố mẹ tớ đã chết rồi” Harry kêu lên.

“Và bố mẹ tớ cũng chuẩn bị giống vậy đấy” Ron cũng hét lên

“Vậy đi đi” Harry gào lên. “Vậy quay lại với họ đi, giả vờ như là cậu đã khỏi cái bệnh spattergroit ấy, và mẹ cậu sẽ có thể nuôi cậu và...”

Ron bất ngờ di chuyển. Harry phản ứng lại, nhưng trước khi cây đu đưa thần được rút ra khỏi túi của hai người, Hermione đã hành động trước.

“Protego!” (Che chắn – ND), cô hét lên và một bức tường vô hình như mở rộng ra ở giữa, một bên là Hermione và Harry, một bên là Ron. Tất cả họ đã bị đẩy lùi lại vài bước bởi sức mạnh của câu thần chú, Ron và Harry nhìn nhau giận dữ từ 2 bên của cái barrier trong suốt. Harry cảm thấy ghét Ron. Có gì đó đã đổ vỡ giữa bọn chúng.

“Bỏ lại cái Horcrux đi” Harry nói.

Ron vặn mạnh cái dây đeo cổ khỏi đầu, và quăng cái mặt trái tim lên cái ghế gần đó, quay lại nhìn Hermione.

“Cậu làm cái gì thế?”

“Cậu nói thế ý là gì?”

“Cậu ở lại hay thế nào đây”

“Mình...” Her trông thật buồn. “Phải... phải, Mình ở lại, Ron, chúng ta đã nói là đi cùng với Harry, chúng ta nói là sẽ giúp”

“Tôi hiểu rồi. Cậu chọn cậu ta”

“Ron, không, làm ơn, quay lại đi”

Hermione bị ngăn lại bởi chính tường bảo vệ của mình; đúng lúc Hermione bỏ được nó đi cũng là lúc Ron đã biến vào trong bóng đêm. Harry đứng bất động và yên lặng, nghe Hermione thốt thức và gọi tên Ron giữa cây là cây.

Sau một vài phút, Hermione quay trở lại.

“Cậu ấy đi r..r..rồi! Độn thổ!”

Cô bé quăng mình xuống ghế, thu mình lại và bắt đầu khóc. Harry vẫn còn bàng hoàng. Nó dừng lại, nhặt cái Horcrux lên và vòng qua cổ, lôi cái chắn ra khỏi giường của Ron và ném sang chỗ Hermione rồi lồm cồm trèo về giường mình, dán mắt lên mái bạt của căn lều, lắng nghe tiếng mưa đổ rào rào xuống mái.